KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 18.12.2013 r.
COM(2013) 919 final

2013/0442 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2013) 531 final}
{SWD(2013) 532 final}
{SWD(2013) 536 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Kontekst ogólny – podstawa i cele wniosku

Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobrze żyć w granicach naszej planety”[1] jest ważnym czynnikiem w procesie przeglądu polityki UE dotyczącej jakości powietrza, w szczególności ze względu na to, iż określono w niej potrzebę wprowadzenia środków eliminujących zanieczyszczenia powietrza u źródła.

W komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego pt. „Program »Czyste powietrze dla Europy«”[2] wezwano do podjęcia działań na rzecz kontroli emisji substancji zanieczyszczających powietrze z obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej między 1 a 50 MW (zwanych dalej średnimi obiektami energetycznego spalania). Komunikat ten jest zatem dopełnieniem ram regulacyjnych sektora energetycznego spalania, a jego celem jest także zwiększenie synergii między obszarami polityki dotyczącymi zanieczyszczenia powietrza i zmiany klimatu.

Średnie obiekty energetycznego spalania mają wiele zastosowań (m.in. wytwarzanie energii elektrycznej, ogrzewanie i chłodzenie w obiektach mieszkalnych oraz dostarczanie ciepła/pary dla procesów przemysłowych) i są dużym źródłem emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych. Według szacunków w UE znajduje się 142 986 średnich obiektów energetycznego spalania.

Spalanie paliwa w nowych małych obiektach i urządzeniach energetycznego spalania może być objęte przepisami wykonawczymi do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią[3]. Od dnia 7 stycznia 2013 r. spalanie paliwa w dużych obiektach energetycznego spalania podlega dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)[4], przy czym dyrektywę 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania[5] w dalszym ciągu stosuje się do istniejących dużych obiektów energetycznego spalania do dnia 31 grudnia 2015 r.

Emisje zanieczyszczeń powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania z zasady nie są regulowane na poziomie UE, dlatego należy uzupełnić obowiązujące przepisy dotyczące obiektów energetycznego spalania, dodając przepisy dla tej kategorii.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Niniejszy wniosek jest częścią nowych ram działania w dziedzinie jakości powietrza w UE, określonych w zmienionej unijnej strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza, i jest spójny z celami strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu[6], a także wspiera te cele.

---

1 COM(2012) 710 final [po przyjęciu: Dz.U. L z , s.].
2 COM(2013) xxx final.
3 Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.
4 Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.
5 Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1.
6 Komunikat Komisji „Europa 2020 Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”, COM(2010) 2020 final z 3.3.2010.

Szczególną wagę przywiązuje się do ochrony interesów MŚP, zgodnie z zasadą „najpierw myśl na małą skalę”[7].

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Przeprowadzono konsultacje z zainteresowanymi stronami i opinią publiczną w ramach wielu formalnych i nieformalnych wydarzeń, w tym poprzez dwa kwestionariusze internetowe, badanie Eurobarometru oraz ciągły dialog w ramach spotkań wielostronnych i dwustronnych. Przeprowadzono również konsultacje z państwami członkowskimi na forum grupy ekspertów ds. jakości powietrza. Znaczna część zainteresowanych stron podkreśliła znaczenie unijnych kontroli u źródła dla podziału obciążeń związanych z ograniczaniem zanieczyszczenia oraz wyraziła pozytywną opinię na temat kontroli emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania, stwierdzając jednak, że należy ograniczyć obciążenie administracyjne, które mogłoby stać się nadmierne zarówno dla operatorów, jak i dla właściwych organów w przypadku „pełnego” systemu pozwoleń. Uwagi zainteresowanych stron zostały uwzględnione podczas opracowywania różnych możliwych wariantów dotyczących kontrolowania emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania.

Pierwsze internetowe konsultacje publiczne dotyczące ustalania zakresu przeprowadzono pod koniec 2011 r. w celu poszerzenia bazy informacyjnej dla początkowego etapu przygotowywania wariantów strategicznych. Konsultacje internetowe realizowano przez 12 tygodni od dnia 10 grudnia 2012 r. na stronie internetowej Komisji Europejskiej „Twój głos w Europie”. W konsultacjach wykorzystano dwa kwestionariusze: jeden krótki, dla ogółu społeczeństwa, oraz dłuższy i bardziej rozbudowany, zawierający pytania na temat kontroli źródeł, przeznaczony dla ekspertów i zainteresowanych stron. Łącznie uzyskano 1 934 odpowiedzi od osób reprezentujących opinię publiczną, natomiast od ekspertów i zainteresowanych stron – 371 odpowiedzi. W tej drugiej grupie około 40 % respondentów zgodziło się co do konieczności uregulowania na poziomie UE kwestii obiektów energetycznego spalania poniżej progu 50 MW, określonego w dyrektywie w sprawie emisji przemysłowych (dyrektywa IED), przy czym na odsetek ten złożyło się 20 % przedstawicieli branży, 43 % ekspertów indywidualnych, 48 % przedstawicieli rządów i 55 % przedstawicieli organizacji pozarządowych. Przedstawiciele branży i rządu wybrali mniej rozbudowany system pozwoleń lub system rejestracji, a około połowy indywidualnych ekspertów i organizacji pozarządowych opowiedziało się za „pełnym” systemem pozwoleń obejmującym dopuszczalne wielkości emisji dla całej UE.

Wszystkie informacje źródłowe są dostępne na stronie internetowej[8] poświęconej tej inicjatywie.

Wynik oceny skutków

Jak stwierdzono w ocenie skutków przeglądu strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza – mimo że ogólna struktura polityki dotyczącej jakości powietrza jest logiczna i spójna, należy zapewnić lepsze dopasowanie pod względem praktycznego wdrażania między kontrolami u źródła, pułapami emisji i normami jakości powietrza atmosferycznego, przede wszystkim w celu zapewnienia, by normy jakości powietrza atmosferycznego osiągnięte lokalnie nie były naruszane przez: a) brak ograniczenia

[7] Komunikat Komisji „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy, COM(2008) 394 final z 25.6.2008.

[8] http://ec.europa.eu/environment/air/review_air_policy.htm

zanieczyszczenia powodowanego przez duże źródło punktowej emisji zanieczyszczeń lub przez produkty (np. rzeczywista emisja zanieczyszczeń) lub b) wysokie stężenia tła wynikające z ogólnych obciążeń emisjami.

Aby zbliżyć się do długoterminowego celu UE (po 2020 r.), jakim jest dalsze ograniczenie skutków zanieczyszczenia powietrza dla zdrowia i środowiska, oceniono wiele wariantów strategicznych w celu zidentyfikowania pakietu środków racjonalnego pod względem kosztów. Wzięto pod uwagę między innymi wybrane dodatkowe środki unijne dotyczące kontroli u źródła; jeden z takich środków dotyczył emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania. Na podstawie oceny skutków stwierdzono, że ogólnounijny środek służący kontroli emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania rozszerzałby na wszystkie państwa członkowskie środki techniczne uznane w międzysektorowej analizie za racjonalne od względem kosztów, w związku z czym stwierdzono, że należy zaproponować instrument prawny dotyczący kontroli emisji z takich obiektów na szczeblu UE.

Pod uwagę wzięto pięć wariantów strategicznych, które dogłębnie przeanalizowano pod kątem kontroli emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania; w wariancie preferowanym dopuszczalne wielkości emisji byłyby zgodne z wielkościami określonymi w dyrektywie 2010/75/UE dla obiektów między 50 a 100 MW oraz w wielu państwach członkowskich, a także uzupełnione pewną liczbą dopuszczalnych wielkości emisji określonych dla nowych obiektów w zmienionym protokole z Göteborga[9]. Aby ograniczyć koszty związane z ograniczeniem emisji tlenków azotu, należy określić dopuszczalne wielkości emisji przede wszystkim w oparciu o stosowanie pierwotnych środków ograniczających emisje. W sytuacjach, w których jakość powietrza nie spełnia norm UE, państwa członkowskie powinny jednak stosować bardziej rygorystyczne ograniczenia.

Aby uniknąć poważnych skutków dla MŚP, w których eksploatuje się większość średnich obiektów energetycznego spalania, uwzględniono szereg środków łagodzących: operatorzy nie będą musieli posiadać pozwolenia, ale będą musieli poinformować o eksploatacji obiektu właściwe organy, które będą odpowiedzialne za rejestrację; zalecono również stopniowe wdrażanie, zgodnie z którym istniejące obiekty otrzymają dłuższy okres przejściowy na osiągnięcie zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji, przy czym dłuższe okresy przyznano obiektom najmniejszej kategorii; przewidziano także ograniczenie lub uproszczenie obowiązków dotyczących monitorowania i sprawozdawczości.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Krótki opis proponowanych działań

We wniosku ustanawia się przepisy dotyczące średnich obiektów energetycznego spalania w celu wypełnienia istniejącej luki w prawodawstwie. Wprowadza się minimalne wymogi, utrzymując obciążenia administracyjne na możliwie najniższym poziomie, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji MŚP.

Szczegółowe informacje dotyczące artykułów i załączników zawartych we wniosku podano poniżej.

Art. 1 zawiera wyjaśnienie, że dyrektywa ma na celu ograniczenie emisji do powietrza dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych ze średnich obiektów energetycznego

[9] Protokół do Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG/ONZ) w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, którego celem jest przeciwdziałanie zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej (1999 r.).

spalania, a tym samym ograniczenie potencjalnych zagrożeń dla zdrowia ludzi i dla środowiska na skutek takich emisji.

W art. 2 określono zakres dyrektywy w taki sposób, by uniknąć nakładania się z dyrektywą 2009/125/WE lub z rozdziałem III lub IV dyrektywy 2010/75/UE, oraz wyłączono z zakresu stosowania niektóre obiekty energetycznego spalania na podstawie ich charakterystyki technicznej lub ich zastosowania do określonych celów.

W art. 3 zawarto definicje na potrzeby dyrektywy.

W art. 4 określono obowiązek właściwego organu dotyczący rejestracji średnich obiektów energetycznego spalania po otrzymaniu powiadomienia od operatora. Elementy takiego powiadomienia określono w załączniku I.

Przepisy dotyczące dopuszczalnych wielkości emisji zostały określone w art. 5, natomiast odpowiednie wartości stosowane w odniesieniu do istniejących i nowych obiektów – w załączniku II. Proponuje się, by dopuszczalne wielkości emisji stosować do istniejących obiektów energetycznego spalania po upływie określonego okresu od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy, aby zapewnić im wystarczający czas na dostosowanie techniczne do wymagań niniejszej dyrektywy. W art. 5 ust. 4 wymaga się, by państwa członkowskie stosowały bardziej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji dla indywidualnych obiektów w strefach, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza. W tym celu w załączniku III określono wartości odniesienia, które odzwierciedlają funkcjonowanie najbardziej zaawansowanych dostępnych technik.

Wymagania dotyczące monitorowania zostały określone w art. 6 i w załączniku IV. Zgodnie z wnioskiem załącznik ten ma być dostosowywany do postępu naukowo-technicznego w drodze aktów delegowanych (art. 14 i 15).

W art. 7 i 8 wniosku ustanawia się przepisy w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia i egzekwowania niniejszej dyrektywy. W szczególności wprowadzono przepis zawierający wymóg, by operatorzy niezwłocznie zgłaszali niezgodność właściwemu organowi. Państwa członkowskie powinny ponadto zapewnić podjęcie przez operatora i właściwy organ niezbędnych działań w przypadku braku zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy. Wniosek nakłada ponadto wymóg, by państwa członkowskie wprowadziły system kontroli środowiskowych średnich obiektów energetycznego spalania objętych niniejszą dyrektywą lub wdrożyły inne środki mające na celu sprawdzenie zgodności tych obiektów z przepisami.

Art. 9 określa obowiązki operatora i właściwego organu w przypadku zmian w średnim obiekcie energetycznego spalania.

Art. 10 dotyczy prawa dostępu do informacji i odnosi się w tym celu do dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG[10].

Art. 11 zawiera wymóg, by państwa członkowskie wyznaczyły właściwe organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

W art. 12 ustanawia się mechanizm sprawozdawczości. Pierwsze sprawozdanie państw członkowskich dla Komisji, którego termin przedłożenia upływa dnia 30 czerwca 2019 r., powinno zawierać podsumowanie danych kluczowych dla wdrożenia niniejszej dyrektywy, natomiast kolejne sprawozdania powinny zawierać informacje o charakterze jakościowym i ilościowym na temat wdrożenia niniejszej dyrektywy, wszelkich działań podejmowanych w

[10] Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

celu sprawdzenia zgodności eksploatacji średnich obiektów energetycznego spalania z niniejszą dyrektywą i podejmowanych w tym celu działań w zakresie egzekwowania prawa. W art. 13 określono również obowiązki Komisji w zakresie sprawozdawczości.

Art. 14 określa właściwą procedurę delegacji uprawnień w celu dostosowania załącznika IV do postępu naukowo-technicznego w drodze aktów delegowanych, zgodnie z art. 13.

W art. 15, 16 i 17 określono odpowiednio przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie wniosku, a także przepisy dotyczące transpozycji wniosku do porządku prawnego państw członkowskich najpóźniej do dnia xx/xx/xx oraz jego wejścia w życie.

Załącznik I zawiera wykaz informacji, które mają być przekazywane właściwemu organowi przez operatora.

Załącznik II określa dopuszczalne wielkości emisji mające zastosowanie dla istniejących i nowych obiektów energetycznego spalania, zgodnie z art. 5 ust. 2 i 3.

W załączniku III określono wartości odniesienia do stosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji, zgodnie z art. 5 ust. 4.

Załącznik IV określa wymagania mające zastosowanie do monitorowania emisji.

Dokumenty wyjaśniające

Komisja uważa, że z wymienionych poniżej przyczyn dokumenty wyjaśniające są konieczne do poprawy jakości informacji dotyczących transpozycji dyrektywy.

Aby zapewnić osiągnięcie celów dyrektywy (tj. ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska), należy dokonać kompletnej i prawidłowej transpozycji dyrektywy. Biorąc pod uwagę, że w niektórych państwach członkowskich kwestie emisji zanieczyszczeń powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania zostały już uregulowane, transpozycja niniejszej dyrektywy prawdopodobnie nie polegałaby na przyjęciu jednego aktu prawnego, ale raczej na wprowadzeniu różnych zmian lub przyjęciu nowych wniosków w odnośnych dziedzinach. Ponadto wdrażanie dyrektywy jest często w znacznym stopniu zdecentralizowane, ponieważ za jej stosowanie, a w niektórych państwach członkowskich nawet za transpozycję, odpowiedzialne są władze regionalne i lokalne.

Czynniki te mogą zwiększyć ryzyko nieprawidłowego transponowania i wdrożenia dyrektywy oraz utrudnić Komisji monitorowanie stosowania prawa unijnego. Jasne informacje dotyczące transpozycji dyrektywy są podstawowym warunkiem zapewnienia zgodności prawa krajowego z jej przepisami.

Wymóg przedstawiania dokumentów wyjaśniających może spowodować dodatkowe obciążenie administracyjne dla tych państw członkowskich, które nie pracują w ten sposób. Takie dokumenty są jednak potrzebne, aby umożliwić skuteczną weryfikację kompletnej i prawidłowej transpozycji; weryfikacja ta jest niezbędna ze wspomnianych wyżej przyczyn i żadne mniej uciążliwe środki nie zapewnią jej skutecznego przeprowadzenia. Ponadto dokumenty wyjaśniające mogą skutecznie przyczynić się do zmniejszenia obciążenia administracyjnego Komisji związanego z monitorowaniem zgodności; bez nich prześledzenie metod transpozycji we wszystkich państwach członkowskich wymagałoby znacznych zasobów i licznych kontaktów z organami krajowymi. Dlatego też ewentualne dodatkowe obciążenie administracyjne wynikające z dostarczania dokumentów wyjaśniających jest proporcjonalne do celu, któremu służy, tj. do zapewnienia skutecznej transpozycji i pełnego osiągnięcia celów dyrektywy.
W związku z powyższym należy wymagać od państw członkowskich, aby składały wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jeden lub więcej dokumentów wyjaśniających

związki między przepisami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.

Podstawa prawna

Ponieważ głównym celem dyrektywy jest ochrona środowiska zgodnie z art. 191 TFUE, podstawą wniosku jest art. 192 ust. 1 TFUE.

Zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz wybór instrumentu prawnego

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, o ile wniosek nie wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii Europejskiej.

Cele wniosku nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a działanie Unii zapewni lepsze osiągnięcie celów wniosku z następujących względów.

Mimo iż emisje do powietrza często powodują zanieczyszczenie o charakterze transgranicznym, w chwili obecnej emisja zanieczyszczeń powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania nie jest w zasadzie uregulowana na poziomie UE. Zasadniczą ideą niniejszego wniosku jest ustanowienie dopuszczalnych wielkości emisji, w celu kontroli emisji do powietrza dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych ze średnich obiektów energetycznego spalania, w postaci minimalnych norm ochrony dla środowiska i dla wszystkich obywateli UE.

Wszystkie państwa członkowskie muszą zatem podjąć działania w celu spełnienia takich minimalnych wymogów; różnice w regulacjach krajowych mogą utrudniać transgraniczną działalność gospodarczą. Działania na poziomie UE są niezbędne i przynoszą wartość dodaną w porównaniu z indywidualnymi działaniami na poziomie krajowym.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Wybranym aktem prawnym jest dyrektywa, ponieważ we wniosku określono cele i wymogi, a jeśli chodzi o wybór środków zapewnienia zgodności i ich szczegółowe wdrażanie, państwom członkowskim pozostawiono odpowiedni zakres swobody. Wniosek jest zatem zgodny z zasadą proporcjonalności.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Wniosek dotyczy kwestii mającej znaczenie dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego i powinien mieć do niego zastosowanie.

2013/0442 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[11],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[12],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[13],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady XXX/XXXX[14] („program działań”) uznano, że emisje zanieczyszczeń do powietrza zostały znacznie ograniczone w ostatnich dziesięcioleciach, ale jednocześnie poziom zanieczyszczenia powietrza nadal stanowi problem w wielu częściach Europy, a obywatele Unii nadal są narażeni na działanie substancji zanieczyszczających powietrze, co może szkodzić ich zdrowiu i samopoczuciu. Jak stwierdzono w programie działań, ekosystemom nadal szkodzi nadmierna depozycja azotu i siarki związana z emisjami z transportu, niezrównoważonymi praktykami rolniczymi i wytwarzaniem energii.

(2) Aby zapewnić wszystkim zdrowe środowisko, w programie działań wzywa się do uzupełnienia lokalnych środków odpowiednią polityką na szczeblu krajowym i unijnym. W szczególności wymagane jest zwiększenie wysiłków w celu osiągnięcia pełnej zgodności z unijnymi przepisami dotyczącymi jakości powietrza oraz w celu określenia strategicznych celów i działań poza rok 2020.

(3) Z ocen naukowych wynika, że zanieczyszczenie powietrza skraca życie obywateli Unii średnio o osiem miesięcy.

---

11 Dz.U. C z , s. .

12 Dz.U. C z , s. .

13 Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia xx/xx/xxxx r. (Dz.U. C... z .., s. ...) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia xx/xx/xxxx r. (Dz.U. C... z .., s. ...). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia xx/xx/xxxx r. (Dz.U. C... z .., s. ...) i decyzja Rady z dnia xx/xx/xxxx r.

14 Decyzja XXX/XXXX Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobrze żyć w granicach naszej planety” (Dz.U. L ... z ... ..., s. ...).

(4) Emisje zanieczyszczeń pochodzących ze spalania paliw w średnich obiektach energetycznego spalania zasadniczo nie są regulowane na poziomie Unii, chociaż przyczyniają się one w coraz większym stopniu do zanieczyszczenia powietrza, przede wszystkim ze względu na wzrost wykorzystania biomasy jako paliwa, który jest rezultatem polityki dotyczącej klimatu i energii.

(5) Spalanie paliwa w małych obiektach i urządzeniach energetycznego spalania może być objęte aktami wykonawczymi do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią[15]. Spalanie paliwa w dużych obiektach energetycznego spalania wchodzi w zakres dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE[16] z dnia 7 stycznia 2013 r., natomiast dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[17] ma nadal do dnia 31 grudnia 2015 r. zastosowanie do dużych obiektów energetycznego spalania objętych art. 30 ust. 2 dyrektywy 2010/75/UE.

(6) W sprawozdaniu Komisji z dnia 17 maja 2013 r.[18] w sprawie przeglądów przeprowadzonych na mocy art. 30 ust. 9 i art. 73 dyrektywy 2010/75/UE stwierdzono, że w przypadku spalania paliw w średnich obiektach energetycznego spalania racjonalna pod względem kosztów redukcja emisji zanieczyszczeń powietrza jest możliwa.

(7) Międzynarodowe zobowiązania Unii dotyczące zanieczyszczenia powietrza i polegające na ograniczaniu zakwaszania, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej oraz na ograniczaniu emisji cząstek stałych zostały uzgodnione na mocy protokołu z Göteborga do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, który został zmieniony w 2012 r. w celu umocnienia istniejących zobowiązań dotyczących redukcji emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu, amoniaku i lotnych związków organicznych oraz wprowadzenia nowych zobowiązań dotyczących drobnych cząstek stałych (PM 2,5), które należy wypełniać począwszy od 2020 r.

(8) W komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego pt. „Program »Czyste powietrze dla Europy«”[19] wezwano do podjęcia działań na rzecz kontroli emisji substancji zanieczyszczających powietrze ze średnich obiektów energetycznego spalania; komunikat ten jest zatem dopełnieniem ram regulacyjnych sektora energetycznego spalania. Strategia ta stanowi uzupełnienie programu zmniejszania zanieczyszczeń do roku 2020 określonego w komunikacie Komisji z dnia 21 września 2005 r. w sprawie strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza[20]; określa ona również cele w zakresie ograniczania skutków dla środowiska na okres do roku 2030. Aby osiągnąć cele strategiczne, należy określić program prac

---

15 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

16 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

17 Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1).

18 COM(2013)286 final.

19 COM(2013) xxx final.

20 COM(2005) 446 final.

regulacyjnych, obejmujący między innymi środki kontroli emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania.

(9) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do produktów związanych z energią objętych środkami wykonawczymi przyjętymi zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE lub rozdziałem III lub IV dyrektywy 2010/75/UE. Niektóre inne obiekty energetycznego spalania powinny również zostać wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy na podstawie ich charakterystyki technicznej lub ich zastosowania do określonych celów.

(10) W celu zapewnienia kontroli emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych do powietrza każdy średni obiekt energetycznego spalania powinien być eksploatowany wyłącznie wówczas, gdy, na podstawie powiadomienia przez operatora, został on przynajmniej zarejestrowany przez właściwy organ.

(11) Do celów kontrolowania emisji do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania w niniejszej dyrektywie należy określić dopuszczalne wielkości emisji oraz wymogi dotyczące monitorowania.

(12) Aby zapewnić istniejącym średnim obiektom energetycznego spalania wystarczający czas na dostosowanie techniczne do wymogów niniejszej dyrektywy, należy stosować dopuszczalne wielkości emisji do tych obiektów energetycznego spalania po upływie określonego czasu od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy.

(13) Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub ustanowieniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych, na przykład w celu zapewnienia zgodności z normami jakości środowiska. Państwa członkowskie powinny w szczególności stosować bardziej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji, takie jak wartości odniesienia określone w załączniku III do niniejszej dyrektywy, w strefach, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza; takie ograniczenia umożliwiłyby również promowanie ekoinnowacji w Unii, ułatwiając w szczególności dostęp do rynku małym i średnim przedsiębiorstwom.

(14) Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie przez operatora średniego obiektu energetycznego spalania i właściwy organ niezbędnych działań w przypadku braku zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

(15) W celu ograniczenia obciążenia dla małych i średnich przedsiębiorstw eksploatujących średnie obiekty energetycznego spalania obowiązki administracyjne operatorów dotyczące powiadamiania, monitorowania i sprawozdawczości powinny być proporcjonalne, a jednocześnie powinny umożliwiać właściwym organom przeprowadzenie skutecznej weryfikacji zgodności.

(16) Aby zapewnić spójność przekazywanych przez państwa członkowskie informacji dotyczących wdrażania niniejszej dyrektywy, a także aby promować wymianę informacji między państwami członkowskimi a Komisją, Komisja, wspierana przez Europejską Agencję Środowiska, powinna opracować elektroniczne narzędzie sprawozdawcze, dostępne także do użytku wewnętrznego przez państwa członkowskie do celów sprawozdawczości i zarządzania danymi na poziomie krajowym.

(17) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów, zgodnie z art. 290 TFUE, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego przepisów dotyczących monitorowania emisji określonych w załączniku IV. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje,

w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(18) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa jakości środowiska i poprawa zdrowia ludzkiego, nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(19) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie stosowania art. 37 Karty dotyczącego ochrony środowiska.

(20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających[21] państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Przedmiot

W niniejszej dyrektywie ustanawia się przepisy w celu kontroli emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania, aby w ten sposób ograniczyć emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska na skutek takich emisji.

Artykuł 2
Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obiektów energetycznego spalania, których nominalna moc cieplna jest równa lub większa niż 1 MW i mniejsza niż 50 MW (zwanych dalej „średnimi obiektami energetycznego spalania"), niezależnie od rodzaju wykorzystywanego paliwa.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

   a) obiektów energetycznego spalania, które są objęte rozdziałem III lub IV dyrektywy 2010/75/UE;

   b) produktów związanych z energią objętych środkami wykonawczymi przyjętymi zgodnie z dyrektywą 2009/125/WE, jeżeli w tych aktach wykonawczych określa się dopuszczalne wielkości emisji dla zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II do niniejszej dyrektywy;

[21] Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

c) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub każdej innej obróbki przedmiotów lub materiałów;

d) obiektów oczyszczania gazów odlotowych, które są przeznaczone do oczyszczania gazów odlotowych z procesów przemysłowych przez spalanie i które nie są eksploatowane jako niezależne obiekty energetycznego spalania;

e) wszelkich urządzeń technicznych wykorzystywanych w napędzie pojazdu, statku lub statku powietrznego;

f) obiektów energetycznego spalania objętych środkami wykonawczymi przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009[22], jeżeli w tych aktach wykonawczych określa się dopuszczalne wielkości emisji dla zanieczyszczeń wymienionych w załączniku II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3
Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

1) „emisja” oznacza odprowadzenie substancji z obiektu spalania do powietrza;

2) „dopuszczalna wielkość emisji” oznacza dopuszczalną ilość substancji zawartej w gazach odlotowych z obiektu energetycznego spalania, jaką można odprowadzić do powietrza w określonym czasie;

3) „tlenki azotu” (NO_x) oznaczają tlenek azotu i dwutlenek azotu, wyrażone jako dwutlenek azotu (NO_2);

4) „cząstki stałe” oznaczają cząstki o dowolnym kształcie, strukturze i gęstości, rozproszone w fazie gazowej w warunkach punktu pobierania próbki, które mogą zostać zebrane przez filtrację w określonych warunkach po reprezentatywnym pobraniu próbek gazu do analizy i które pozostają w górnej części filtra i na filtrze po suszeniu w określonych warunkach;

5) „obiekt energetycznego spalania” oznacza każde urządzenie techniczne, w którym paliwa są utleniane w celu wykorzystania wytworzonego w ten sposób ciepła;

6) „istniejący obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania oddany do eksploatacji przed dniem [1 year after the date of transposition] r.;

7) „nowy obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania inny niż istniejący obiekt energetycznego spalania;

8) „silnik” oznacza silnik gazowy, silnik Diesla lub silnik dwupaliwowy;

9) „silnik gazowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otta i wykorzystujący zapłon iskrowy do spalania paliwa;

10) „silnik Diesla” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;

[22] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

11) „silnik dwupaliwowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym wykorzystujący zapłon samoczynny i pracujący w cyklu Diesla przy spalaniu paliw ciekłych oraz w cyklu Otta przy spalaniu paliw gazowych;

12) „turbina gazowa” oznacza każde wirujące urządzenie przetwarzające ciepło na pracę mechaniczną, składające się głównie ze sprężarki, urządzenia cieplnego, w którym następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania płynu roboczego, oraz turbiny; obejmuje to zarówno turbiny gazowe o obiegu otwartym, jak i kombinowanym oraz turbiny gazowe kogeneracyjne, z dodatkowym opalaniem lub bez;

13) „paliwo” oznacza wszelkie stałe, ciekłe lub gazowe materiały palne;

14) „odpady” oznaczają każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć, lub do których pozbycia został zobowiązany;

15) „biomasa” oznacza którąkolwiek z następujących pozycji:

a) produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii;

b) następujące odpady:

a) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa;

b) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane;

c) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane;

d) odpady korka;

e) odpady drewniane, z wyjątkiem odpadów drewnianych mogących zawierać związki chloroorganiczne lub metale ciężkie wprowadzone w wyniku zastosowania środków do konserwacji lub powlekania drewna i które obejmują w szczególności takie odpady drewniane pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;

16) „czas funkcjonowania” oznacza czas wyrażony w godzinach, w którym obiekt energetycznego spalania odprowadza emisje do powietrza;

17) „operator” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje obiekt energetycznego spalania lub, jeśli tak przewidziano w prawie krajowym, której powierzono decydujące uprawnienia ekonomiczne dotyczące technicznego funkcjonowania obiektu;

18) „wartość dopuszczalna” oznacza poziom substancji w powietrzu ustalony na podstawie wiedzy naukowej w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego oddziaływania na zdrowie ludzkie lub środowisko jako całość, który powinien być osiągnięty w określonym terminie i po tym terminie nie powinien być przekraczany, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE[23];

[23] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszego powietrza dla Europy (Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1).

19) „strefa” oznacza część terytorium państwa członkowskiego wyznaczoną przez to państwo do celów zarządzania i oceny jakości powietrza, jak określono w dyrektywie 2008/50/WE.

Artykuł 4
Rejestracja

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by średnie obiekty energetycznego spalania były eksploatowane wyłącznie, jeśli zostały zarejestrowane przez właściwy organ.

2. Procedura rejestracji obejmuje przynajmniej powiadomienie przez operatora właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji średniego obiektu energetycznego spalania.

3. Powiadomienie złożone przez operatora w odniesieniu do każdego średniego obiektu energetycznego spalania zawiera co najmniej informacje wymienione w załączniku I.

4. Właściwy organ rejestruje średni obiekt energetycznego spalania w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia od operatora i informuje operatora o dokonaniu rejestracji.

5. Istniejące średnie obiekty energetycznego spalania mogą zostać zwolnione z obowiązku powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, pod warunkiem że wszystkie informacje, o których mowa w ust. 3, zostały udostępnione właściwym organom.

   Obiekty te zostają zarejestrowane przed dniem [thirteen months after the date of transposition] r.

6. Rejestr prowadzony przez właściwe organy dla każdego średniego obiektu energetycznego spalania obejmuje co najmniej informacje wymienione w załączniku I, jak również wszelkie informacje uzyskane w ramach weryfikacji wyników monitorowania lub innych kontroli zgodności, o których mowa w art. 7 i 8.

Artykuł 5
Dopuszczalne wielkości emisji

1. Nie naruszając przepisów rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE, w stosownych przypadkach, dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II stosuje się do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania.

2. Od dnia 1 stycznia 2025 r. emisje do powietrza dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych z istniejących średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej powyżej 5 MW nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji określonych w części 1 załącznika II.

   Od dnia 1 stycznia 2030 r. emisje do powietrza dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych z istniejących średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji określonych w części 1 załącznika II.

   Państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1. W takim przypadku, w odniesieniu do obiektów opalanych

paliwem stałym, dla cząstek stałych stosuje się dopuszczalną wielkość emisji wynoszącą 200 mg/Nm³.

3. Od dnia [1 year after the date of transposition] r. emisje do powietrza dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych z nowego średniego obiektu energetycznego spalania nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2.

   Państwa członkowskie mogą zwolnić nowe średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2. W takim przypadku, w odniesieniu do obiektów opalanych paliwem stałym, dla cząstek stałych stosuje się dopuszczalną wielkość emisji wynoszącą 100 mg/Nm³.

4. W odniesieniu do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się w strefach, które nie zachowują zgodności z unijnymi dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza określonymi w dyrektywie 2008/50/WE, państwa członkowskie stosują dopuszczalne wielkości emisji na podstawie wartości odniesienia określonych w załączniku III lub na podstawie bardziej rygorystycznych wartości przez siebie ustalonych, chyba że Komisja otrzyma dowody, że zastosowanie takich dopuszczalnych wielkości emisji pociągałby za sobą nieproporcjonalnie wysokie koszty oraz że do planów ochrony jakości powietrza wymaganych na mocy art. 23 dyrektywy 2008/50/WE włączono inne środki zapewniające zgodność z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza.

5. Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami na temat wartości odniesienia dla bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w ust. 4.

6. Właściwy organ może maksymalnie na sześć miesięcy udzielić odstępstwa od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 3 dla dwutlenku siarki w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania, w których zwykle wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać takich dopuszczalnych wielkości emisji z powodu przerwy w dostawie paliwa o niskiej zawartości siarki, wynikającej z poważnych niedoborów.

   Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych na mocy akapitu pierwszego.

7. Właściwy organ może udzielić odstępstwa od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 3, w przypadkach gdy średni obiekt energetycznego spalania wykorzystujący wyłącznie paliwo gazowe musi wyjątkowo wykorzystać inne paliwa z powodu nagłego zakłócenia w dostawie gazu i z tego powodu musiałby być wyposażony w dodatkowe urządzenia służące redukcji emisji. Okres, na jaki odstępstwo zostało udzielone, nie może przekraczać 10 dni, z wyjątkiem przypadków gdy operator wykaże właściwemu organowi, że dłuższy okres jest uzasadniony.

   Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych zgodnie z akapitem pierwszym.

8. Jeżeli średni obiekt energetycznego spalania jednocześnie wykorzystuje dwa lub więcej rodzajów paliwa, dopuszczalną wielkość emisji dla każdej substancji zanieczyszczającej oblicza się według następujących etapów:

a) przyjęcie odpowiedniej dopuszczalnej wielkości emisji dla każdego rodzaju paliwa, jak określono w załączniku II;

b) określenie dopuszczalnej wielkości emisji ważonej ze względu na rodzaj paliwa, którą oblicza się, mnożąc pojedynczą dopuszczalną wielkości emisji, o której mowa w lit. a), przez moc cieplną dostarczaną przez każde paliwo i dzieląc otrzymany wynik przez sumę mocy cieplnej dostarczanej we wszystkich rodzajach paliwa;

c) zsumowanie dopuszczalnych wielkości emisji ważonych ze względu na rodzaj paliwa.

Artykuł 6
Monitorowanie emisji i eksploatacja urządzeń służących redukcji emisji

1. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie przez operatorów monitorowanie emisji przynajmniej zgodnie z załącznikiem IV.

2. W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących wiele paliw monitorowanie emisji odbywa się podczas spalania paliwa lub mieszanki paliw, które prawdopodobnie skutkuje najwyższym poziomem emisji, i w okresie reprezentującym normalne warunki eksploatacji.

3. Wszystkie wyniki monitorowania są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane w sposób umożliwiający właściwemu organowi weryfikację ich zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji.

4. Jeżeli chodzi o średnie obiekty energetycznego spalania wykorzystujące dodatkowe urządzenia służące redukcji emisji w celu spełnienia wymagań dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji, skuteczne funkcjonowanie takich urządzeń jest monitorowane w sposób ciągły, a wyniki monitorowania są rejestrowane.

Artykuł 7
Kontrola zgodności z przepisami

1. Państwa członkowskie ustanawiają system kontroli środowiskowych średnich obiektów energetycznego spalania lub wdrażają inne środki w celu sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.

2. Operatorzy średnich obiektów energetycznego spalania zapewniają przedstawicielom właściwego organu wszelką niezbędną pomoc celem umożliwienia im przeprowadzenia inspekcji i wizyt w terenie, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji niezbędnych im do wykonywania ich obowiązków w ramach niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by okresy rozruchu i wyłączenia średnich obiektów energetycznego spalania oraz okresy niesprawności były jak najkrótsze. W przypadku niesprawności lub awarii dodatkowych urządzeń służących do redukcji emisji operator natychmiast informuje o tym właściwy organ.

4. W przypadku niezgodności z wymogami państwa członkowskie zapewniają:

a) niezwłoczne poinformowanie właściwego organu przez operatora;

b) natychmiastowe wprowadzenie przez operatora niezbędnych środków w celu zapewnienia przywrócenia zgodności w możliwie najkrótszym czasie;

c) wymaganie przez właściwy organ, by operator wprowadził wszelkie właściwe środki dodatkowe uznane przez ten właściwy organ za niezbędne do przywrócenia zgodności.

Jeżeli przywrócenie zgodności nie jest możliwe, właściwy organ zawiesza eksploatację obiektu i cofa jego rejestrację.

Artykuł 8
Weryfikacja wyników monitorowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby żadne ważne wartości emisji monitorowanych zgodnie z załącznikiem IV nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku II.

2. Operator średniego obiektu energetycznego spalania zachowuje:

a) nie naruszając przepisów art. 4 ust. 5 – dowód przekazania powiadomienia właściwemu organowi;

b) dowód rejestracji przez właściwy organ;

c) wyniki monitorowania, o których mowa w art. 6 ust. 3 i 4;

d) w stosownych przypadkach zapis czasu funkcjonowania, o którym mowa w art. 5 ust. 2 akapit drugi;

e) informacje dotyczące paliw używanych w obiekcie i o każdej niesprawności i awarii dodatkowych urządzeń służących redukcji emisji.

3. Dane, o których mowa w ust. 2, są przechowywane co najmniej przez okres dziesięciu lat.

4. Dane wymienione w ust. 2 są udostępniane na żądanie właściwemu organowi w celu sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9
Zmiany w średnich obiektach energetycznego spalania

1. Operator zawiadamia właściwy organ o każdej planowanej zmianie w średnim obiekcie energetycznego spalania, która miałaby wpływ na obowiązujące dopuszczalne wielkości emisji. Powiadomienie takie jest dostarczane co najmniej na miesiąc przed wprowadzeniem zmiany.

2. Po powiadomieniu przez operatora zgodnie z ust. 1 właściwy organ rejestruje każdą taką zmianę w terminie jednego miesiąca.

Artykuł 10
Dostęp do informacji

Nie naruszając przepisów dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[24], właściwy organ podaje do wiadomości publicznej, w tym w internecie, rejestr średnich obiektów energetycznego spalania.

[24] Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

Artykuł 11
Właściwe organy

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12
Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie do dnia [2 years after the date of transposition] r., przekazują Komisji podsumowanie danych wymienionych w załączniku I oraz szacunkowe całkowite roczne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i cząstek stałych z tych obiektów, zgrupowane według rodzaju paliwa i klasy mocy cieplnej.

2. Państwa członkowskie przesyłają Komisji drugie i trzecie sprawozdanie zawierające uaktualnione dane, o których mowa w ust. 1, odpowiednio do dnia 1 października 2026 r. i 1 października 2031 r.

   Sprawozdania sporządzone na podstawie akapitu pierwszego zawierają informacje o charakterze jakościowym i ilościowym na temat wdrożenia niniejszej dyrektywy, wszelkich działań podejmowanych w celu sprawdzenia zgodności eksploatacji średnich obiektów energetycznego spalania z niniejszą dyrektywą i podejmowanych w tym celu działań w zakresie egzekwowania prawa.

3. Do celów sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1 i 2, Komisja udostępnia państwom członkowskim elektroniczne narzędzie sprawozdawcze.

4. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie podsumowujące w terminie dwunastu miesięcy od daty otrzymania sprawozdań od państw członkowskich zgodnie z ust. 1 i 2, uwzględniając informacje udostępnione zgodnie z art. 5 ust. 6 i 7 oraz art. 10.

5. W drugim sprawozdaniu podsumowującym Komisja dokonuje przeglądu procesu wdrażania niniejszej dyrektywy, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby ustanowienia wartości odniesienia określonych w załączniku III jako ogólnounijnych dopuszczalnych wielkości emisji; w razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

6. Przy wykonywaniu obowiązków na mocy ust. 3–5 Komisję wspiera Europejska Agencja Środowiska.

Artykuł 13
Zmiany w załącznikach

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu dostosowania załącznika IV do postępu technicznego i naukowego zgodnie z art. 14.

Artykuł 14
Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia [the date of entry into force] r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż

dziewięć miesięcy przed końcem wspomnianego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż cztery miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15
Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia [the date of transposition] oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych ich zmianach.

Artykuł 16
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [date: 1,5 years after the entry into force] r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 17
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 18
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*